

Könnyű a tengernek tengernek lenni. Az égnek is könnyű, könnyű
ragyogni. Virágozni a rétnek

Tengernyi szerelmet vittél, hogy sodort a tenger
A nyárfa sem olyan magas, olyan büszke, olyan áttetsző.

Tengernyi szerelmet vittél, hogy sodort a tenger
A kő sem olyan szárnyas, a sziklacsúcs sem vaskemény.

Tengernyi szerelmet vittél, hogy sodort a tenger
Ciprusba torkol az olajfa, görcsbe a ciprus, sikolyba a szőlő.

Tengernyi szerelmet vittél, hogy sodort a tenger
A halotti lepel halálad hajnala. A siratók Napja.

Tengernyi szerelmet vittél, hogy sodort a tenger
Patkányok, férgek nem fognak rágni. Homlokod tiszta. Nemes vagy
magad.

Tengernyi szerelmet vittél, hogy sodort a tenger.
Mert arra születél, hogy meghalj, mert halott vagy, hogy szívekben,
dalokban élhess.

Tengernyi szerelmet vittél, hogy sodort a tenger
Mert tengernyi szerelmet vittél, hogy sodort a tenger.

2.

A gondolatod csillagos ezüst,
s szíved számtalan napkard az üllőn.

Hol van?
Hallgasd a hajnalt, hogy elmondja a csönddel

Hová is tűnt el?
Kérdezd a csicsergő, gyorsíró fecskéket.

Hol van?
Rózsák őrzik a titkot illatuk kelyhében.

Hová is tűnt el?
Napraforgók követik a léptek derűs mulandóságát.

Hol van? Hol van?
Szúrós tövisbokor vihara a halántékban.

Hová is tűnt el?

Csillagos ezüst a gondolatod,
s szíved számtalan napkard az üllőn.

3.

Lépteket hallok. Lőügetést. Lódobogást.
A félelem árnya zörgeti szárnyát
Illatok lengnek. Napok közt sörény.
A sötétben az egerek fölfalják egymást
Hangokat hallok. Vizesésként zuboknak a búvópatakok.
A félelem árnya zörgeti szárnyát
Lobognak a lángok, mint meg-nem-álmodott, éber álmok.
A sötétben az egerek fölfalják egymást
Suttogást hallok. Embert hallok. A fájdalmát hallom.

4.

Tépjétek ki a szívemet.
Szűk már a mellem.
Vájjátok ki a szemeim.
Fussanak az emberekhez.
Jajgassanak csak véres gyászban
Él él
Él
Utcáknak súgják és a börtönöknak
Él él
Hajósok hallják és a kőfalvak is
Él él
Jelentsék a ürge lovaknak és gyors madaraknak
Él él

Ragyogjon a Nappal és a csillagokkal

Él él

Hadd tudják a gyerekek a füvek a farkasok

Él él

A koponyákkal koccintó sírásók

Él él

Él

5.

Él él

És kérdezi, aki őt szülte:

Mért hagytál, mondd, bennünket el?

Mért hagytál, mondd, bennünket el,
ifjan, erőben?

Mért hagytál, mondd, bennünket el?

illatozó, nyíló virág?

Mért hagytál, mondd, bennünket el?

És az, aki őt szülte, érzi és tudja:

Élő seb ő a szíven.

6.

Legyőzted a halált

az ember őt érzékével

Nézzétek erősebb önmagánál

aki még hangyát sem taposott el

Legyőzted a halált

te ki a halál szemébe nézel

Vájjátok ki a szememet

Tépjétek ki a szívem.

7.

*E sötétnek nincsen szemfedője.
E bőrtönnek nincs egy rácsa se.*

Árnyékod nem hajlong nem hajlong a parton

*Meztelen vonalait mutatja a fa.
Az ágak gyümölcstelen, kopár karjaikat.*

Fölvett az ölébe aki minden élet magához ölel

*Pajkosan játszik az árbócok rejtett nyugalansága.
A hajnali csillag fölhúzza az ég fekete ruháját.*

Teli van a szád teli van földdel sirással a füled

*Eltűnt a vér a sötétben.
Hegyek között eloltott tűz.*

8.

*Eltorzította a fájdalom az arcod
De a te arcod
nem a te arcod*

*Legyőzted a halált
az ember öt érzékével*

*A szeretet elfelejtette neved
De a te neved
nem a te neved*

*Legyőzted a halált
az ember öt érzékével*

Elfelejtette a halál a te tested

*De a te tested
nem a te tested*

*Legyőzted a halált
az ember öt érzékével*

*Meggémberedtél
Mozdulatlan vagy*

*De miért hazudik a szív
El él*

*Nincsen már szárnyad
És egyetlen egy szárny sem
többé a tiéd*

*Eltörött árbóc kivetett
a kövön*

*De miért hazudik a szív
El él*

9.

*Milyen hideg a te szeretőd a te kedvesed
a jajgatás süket sivatagja az éj fáradt szembogara
Hüségves végzeted szíve sincs vére sincs
Milyen hideg a te szeretőd a te kedvesed
partjai közt a világosságnak
Hüségves végzeted szíve sincs vére sincs*

10.

*Megmaradt a szél, a melleden széttört.
Megmaradt a kő és a gyík kikúszik a napra.
A tenger itthagytá nyugtalansága csitult játékait:
a halak csontjait és egy virágot.
Gyűjti az év a napokat, mint leány az ékszer.*

*A hótető alatt, a füvek zöldje alatt
eltorzult arcod, kimeredt szemed.
S te nem vagy sehol.*

Mindenkit elvisz a sebe.

*Meghal magában
Dobjátok el a gyilkoló késeket.*

11.

*Él él
él
Nap ő és rásüt mindenkire
Él él
Élet ő mely mindig születik
Él él
Szeretet az ember szívében
Él él
él*

12.

*Keserű a megízlelt halál,
kicsorbult kardél.
Illata színtelen a tó tükrében.
Kit sirat
a hegyekben a ló
a lovas nélküli gazdátlan lovacska*

*Jéghideg a megérintett halál,
hangtalan.
Korbácsával az eső megöli a fényt is.
Kit sirat
a hegyekben a ló
a lovas nélküli gazdátlan lovacska*

*Sötét a sötétben. Éj
és madár.
Komor kő meg halott harcos.
Kit sirat
a hegyekben a ló
a lovas nélküli gazdátlan lovacska*

Kit sirat?
Kire vár?
Kit hívogat
a hegyekben a ló
a lovas nélküli gazdátlan lovacska

Felénk vágtat
csengő
ügetéssel
a hegyekből a ló
a lovas nélküli gazdátlan lovacska.

(Fordította: DÉR Zoltán)